

ב"ה, גליון לח חשון תשכ"ח וועד העולמי לזכות את הרבים

כל אחד יקבל על עצמו להחזיר בתשובה לכל הפחות מאה אנשים,
על ידי שיורה לו הדרך האמת ולהוציאו מקליפות הערב רב נזכה להגאולה שלימה בב"א
ירושלים עיה"ק תובב"א

ארגון מיוחד שהוא מדריך ומורה דרך למזכי הרבים להרבות כבוד שמים

ג

העשירות שחנן ה' לעשירים הוא רק בתורת פקדון אצלם, כדי
שבכוא העת ישתמשו בממונם זה לצורך הזולת, ולדבר שחייבים
בזה, כמו שידוע המעשה הנוראה שאירע אצל הרה"ק מאפטא
זצוקללה"ה זי"ע ועכי"א:

א.

אחד מחסידי הרב הקדוש ר' אברהם יהושע השיל מאפטא זצ"ל בא לפניו והתאונן על מצבו הדחוק מאוד. אמר לו
הצדיק: אתן לך מכתב לאחד מן האנשים שלי, והוא גביר עצום, שיתן לך על חשבונני מאתים רובלים. וכן עשה. העני
קיבל את המכתב ונסע לאותו גביר, ולא גילה לו תיכף שיש לו מכתב מהצדיק אך אמר לו סתם כי הוא בא עכשיו מאת
הרבי. וקבלו העשיר בסבר פנים יפות והזמינו להתארח אצלו. כעבור ימים אחדים מסר את המכתב להעשיר. כשקרא
העשיר את המכתב נתכרכמו פניו, ואמר: איני יודע אילו חשבונות יש להרבי עמי, כי יצוה עלי לתת סך רב כזה על
חשבוננו. אני יכול לתת לו איזה סך, אבל מאתים רובלים לא אתן. והאורח אמר כי לא יוכל לעבור את פי הרבי ולקבל
פחות. סוף דבר, העני יצא מלפניו ריקם, נסע אל הצדיק וסיפר לו מה שקרה. אמר הצדיק: עתה אתן לך מכתב אחר
לאיש אחר מאנ"ש, אבל הוא אינו עשיר כל כך ולכן אכתוב לו שיתן מאה רובלים. נסע העני לאותו חסיד ומסר לו את
המכתב של הרבי. והחסיד בראותו מכתב מהרבי שמח מאוד ואמר לו: אחי, שב נא בביתי כמה ימים עד אשר אמצא
עצות להשיג לך את כל הסכום אשר יצוה עלי הרבי וכן היה. אחרי ימים אחדים נתן בידו הסך מאה רובלים בלב שמח
ובפנים שוחקות. והעני נסע שוב להרבי וסיפר לו מעשה החסיד.

כעבור זמן קצר החל מצבו של הגביר הראשון לרדת והלך הלך וחסור מיום ליום, עד כי נתדלדל מאוד. עבר זמן ידוע והוא התרושש לגמרי, ובמשך הזמן הוכרח להיות הולך וסובב על פתחי נדיבים, והיה נודד ללחם. בדרך נדודיו בא לאפטא, ונזכר באותו מכתב של הרבי ומכל ההרפתקאות שעברו עליו, ולבו היכהו על אשר סירב למלא בקשת הצדיק, כי הבין שבשביל זה באו עליו הרעות והצרות. בא לחצר הצדיק וצעק ככרוכיה להכניסו אל הרבי, אבל הצדיק צוה שלא יכניסוהו. והיה הולך ובוכה לילות כימים, עד אשר נתנו לו עצה כי יעמוד אצל חלון הרבי ויבכה. עשה כן, והצדיק שאל עליו את מקורביו, ואמרו לו שכבר הודה האיש על פשעו ומתחרט מאוד. אמר הצדיק: אם יש לו טענה עלי, אני מוכן לעמוד עמו לדין תורה. הושיב הרב בית דין, ואחד מהם היה הרב הצדיק ר' משה מסאווראן. טען הצדיק לפני הבי"ד:

- מעשה שהיה כך היה. בבואי להעולם הזה מסר לי הקב"ה כמות של כסף וזהב הנצרכים לי לעבודתי, ואני חילקתי ופיזרתי אותם בין אנ"ש המסתופפים בצל קורתך. כל רכושו של האיש הזה אשר רכש שלי היה, וכשסירב ליתן על חשבוננו מאתים רובלים, לקחתי את שלי ומסרתי להחסיד האחרון, שציית לדברי.

ויצא פסק דין מהבי"ד, שהאיש אינו יכול לתבוע את נכסיו בחזרה, כי לא לו הם, אך מזונות מגיעים לו מצד רחמנות, אם יתחרט על מעשיו ויפייס את הצדיק.

וכן היה. כל ימיו של האיש היתה לו פרנסה די מחייתו, אבל לא השאיר אחריו ברכה, והחסיד האחרון שציית למכתב הרבי נתעשר והיה גביר גדול כל ימיו.

ב

נלמד מהמעשה והעובדא הלזו, שבאם אין נותנים ממון כשנתבעים לצורך הזולת לוקחים העשירות מהעשירים ונותנים הפקדון לאדם יותר מהימן. ובפרט בני"ד שהמדובר הוא בהצלת כלל ישראל שנתבעים על כך ואין נענים, מי יודע כמה וכמה ממון כבר הפסידו ולקחו מהם, ואין עושים חשבון הנפש מי יודע אם לא בגלל הדבר הזה באו להם הפסדי הממון הגדולים האלו, ואין שמים לב על זה שבאם היו תורמים להצלת כלל ישראל כפי הצורך היה עושרם משתמר בידם.

כל זמן שהעושר שמור בידם, והיכולת בידם לעשות לפעול למען הצלת העם יש לעשירים לנצל את עושרם לטוב, ולהזויל כספם מכיסם למען המטרה הקדושה הזו. ואל יחמיצו ההודמנות עד שחס ושלום הכסף לא יהיה נחשב למאומה, וכבר היה הדבר לעולמים לפני שישים שנה בערך, שהכלכלה באמריקא ירדה עד לאפט והכסף לא היה נחשב לכלום, שהיה באנקרא"ט גדול כל כך עד שבעבור פת לחם היה צריך לשלם הון תועפות וביום אחד נהפכו המיליארדים לעניים מרודים שכל כספם וזהבם לא הספיקו להם אפילו להחיות נפשם ונפש בני ביתם, וכבר ידוע מה שחוזים המומחים בכלכלה בפירסומיהם בעיתונות שכלכלת ארה"ב עומדת בחובה עצומה המגיע ל-3 טריליון דולאר והחוב ממשיך לגדול עד שבמשך כמה שנים ספורות יסתכם החוב ב-4 טריליאן דולאר ואז שוויות הכסף יגיע לאפט ולא יהיה נחשב למאום. ובמצב כזה לא יהיה ביכולת לפעול בכסף כלל והעשירות לא יתפוס מקום, כעת כל זמן שעוד העשירות תופסת מקום והכסף עדיין שווה ואפשר לפעול תמורת הכסף והממון גדולות ונצורות צריך לנצל את העשירות לטובה ולהציל את כלל ישראל בעוד מועד וזכות הגדול הזה בוודאי ובוודאי יהיה שמור לבעליו לטובה בזה ובבא.

מדוע נעמוד מנגד באפס מעשה כל זמן שעדיין ניתן לעשות ולפעול בפקדון שניתן בידכם ונמתין עד שיגיע חס ושלום למצב כזה שגם אם כבר נרצה לעשות להצלת הכלל לא נוכל כבר להושיע, ואז יתחרטו על העבר ויאמרו בוודאי מדוע לא עשינו ולא פעלנו בממון שהיה בידינו בזמן שהיה היכולת והאפשרות לפעול בה? וכעת כבר איחרנו את המועד... היכן היינו אז כשפנו אלינו בזעקה ולא שמענו אליה ולא שמנו לב לזה? בואו והצילו כל זמן שניתן להציל

בממון הזה, כל זמן שהדבר הוא בידכם, וכספכם עדיין שווה שתמורתה אפשר עוד להציל את קיום העם בהווה
ובעתיד !!!

(המשך אי"ה בגליון הבא)